

Předmluva

Měsíc co měsíc nade mnou visí rákoska, kterou jsem si kdysi sám upletl a už nedokázal rozplést: psát úvodní sloupky pro časopis *Vesmír*. Nechtělo se mi psát běžný redakční editoriál komentující obsah čísla, a tak jsem si ztížil život snahou pokaždé využít vymezený prostor k nějaké obecnější úvaze či zamyšlení. Až se mi tu a tam ozval některý čtenář, že mé texty jsou příliš filosofické, jiný, že příliš esejistické, další, že názorově nevyhraněné. Ke všemu se trochu hlásím a obracím to v klad: chci, aby čtenář nejen četl, ale i rozmýšlel.

Úvodníky z období od října 1990 do listopadu 1996 jsem před časem shrnul do knížky *Otevřené oči a zvednuté obočí*,¹ která je snad ještě na trhu. V ruce držíte pokračování – úvodníky od prosince 1996 do února 2002. Témata se prolínají, a proto i tituly knih. Otevřenýma očima si všímáme věcí, se zvednutým obočím se jim díváme. Zbývá se zamyslit.

Nevýhody, plynoucí z žánru pravidelných měsíčních sloupků – rozmanitost témat, omezený rozsah a stížená možnost návaznosti – přinesou výhody čtenářům této knížky: kapitoly lze číst po jedné, některé vynechat, k některým se vracet. Čtenář si všimne, že některé motivy, možná i formulace, se opakují – právě tak ostatně přemítáme. Některá témata stárnou, čtete brzy. Některá stárnutím snad zkvalitní, jako víno, domýšlejte.

V tomto vydání jsem texty upravil, rozšířil, místy i přeskupil a zbavil je přímé závislosti na příslušném čísle *Vesmíru*.² Pod čarou jsem doplnil četné křížové odkazy a v poznámkovém aparátu na konci knihy jsem uvedl literaturu a dodatečné informace.

V Praze, začátkem roku 2005

Ivan M. Havel